

OPINIONS

A PASQUA, LI FAN LA P...

Xavier Vinader

12

ESTAPE RESPON

Toni Cañís

L'OPINIÓ DE PERE GIMFERRER

Lluís Bonada

13

INFULES FLUORESCENTS

Martí Domínguez

14

ARGENTINA NO PARA

DE FLORAR

Llibert Ferri

MIRA'LS, QUE MACOS!

Salvador Cot

15

QUI NO VULGA POLS

QUE NO VAJA A L'ERA

David Garrido

16

MÉS ENCARA SOBRE

CASTRACIÓ, DEMOCRÀCIA

I AVL

Anna I. Peirats

17

DEMOCRÀCIES TUTELADES

Toni Cañís

ISRAEL

Pau Viciano

18

DISCURS SOBRE LA MONEDA

Joan F. Mira

114

L'actuació del ministre d'Agricultura espanyol, Miguel Arias Canete, en resposta al vet dels Estats Units a la clementina valenciana per qüestions "fitosanitàries", ha deixat en evidència l'autoproclamat "poder valencià" d'Eduardo Zaplana. Canete, en contra de les tesis de tot el sector taronger, va donar suport a les acusacions dels EUA i negocia amb l'administració nord-americana un enduriment del protocol d'exportació que, si s'aplicara, faria molt difícil que la taronja valenciana tornara a arribar a aquell país. El departament d'Agricultura de George W. Bush no ha mostrat, un mes i mig després que prohibira que entraren les taronges valencianes, cap prova de les seues acusacions. No obstant això, l'executiu de Madrid continua sense emprendre cap acció contra un vet que ja tothom sap que és una simple trama comercial. Hi ha també un altre fet clar a aquestes altures del conflicte: José María Aznar posa la fluïdesa de les seues relacions amb George W. Bush per damunt de la defensa dels interessos de la taronja. Un fet dramàtic, que, tanmateix, no ens pot sorprendre. Fa dos segles que la taronja paga els plats trencats de l'estat espanyol.

Primer va ser, al segle XIX, amb la lluita entre el proteccionisme i el lliurecanvisme, una batalla política i comercial que van acabar pagant les taxes de les taronges valencianes en l'exterior. Després, amb el franquisme, va venir el desequilibri de la balança comercial de l'estat espanyol, que també van solucionar les divises obtingudes de l'exportació cítrica. Posteriorment, arribà el PSOE, un partit que amb la seua política de manteniment del valor de la pesseta de manera artificial també va danyar les exportacions de taronja. El PP, ara, ho acaba d'arrodonir, amb unes actuacions, fins i tot, burlesques. L'obsessió d'Aznar per les relacions amb els Estats Units serien d'acudit si no fóra perquè els valencians, i també molts productors de les Terres de l'Ebre, estem perdent a hores d'ara molts milions d'euros.

L'actuació del PP, amb totes les seues conseqüències, ens hauria de fer reflexionar. Llançar-se amb ràbia contra el ministre d'Agricultura, com han fet totes les organitzacions agràries i la resta dels agents del sector, és legítim, però no suficient. Un repàs pel ridícul pes polític del sector taronger durant tota la història ens hauria de conduir a la conclusió que han fallat moltes coses. La primera, de caixó, que Madrid no defensarà la taronja mai, per molt que s'ompliga la boca la consellera valenciana d'Agricultura, Maria Àngels Ramon-Llin, que, després d'algunes defenses de la seua gestió, va optar fa un mes i mig per desaparèixer de l'escena pública per no rebre més escridassades. Però hi ha més consideracions per realitzar.

Els productors i comerciants de la taronja, en altres temps motor de l'economia valenciana i avui encara un sector fonamental, han estat un model empresarial en l'elaboració de productes de qualitat i en l'obertura de mercats, però no han sabut mai crear els engranatges per posar en marxa un poder polític valencià real (més enllà de la propaganda buida d'Eduardo Zaplana i el seu "poder valenciano") ni tampoc han posat els recursos col·lectius necessaris per crear autèntics *lobbies* de pressió a la Unió Europea, a Madrid i a tots els estats destinataris de la nostra taronja. No és tampoc estrany. El gran dèficit del sector ha estat sempre la mentalitat individualista especulativa que ha impedit qualsevol classe d'actuació col·lectiva. Un *lobby* actiu a Washington potser hauria evitat que s'arribara a l'esperpèntica situació actual.

La crisi actual amb els EUA i la humiliació afegida que ha infligit Arias Canete haurien de servir perquè el sector s'adonara que cada dia és més necessari entendre que la diplomàcia i la política van estretament unides als negocis.

“La taronja duu quasi dos segles pagant els plats trencats de l'estat espanyol”

LA BROMA DEL PODER VALENCIÀ